

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Adamczewska

Protokolant: st.prot.sąd. Karolina Tomiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej (...)Edyty Tomczak

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2016 r.

sprawy

P. O. oskarżonego o popełnienie przestępstw z art. 209 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżycielkę posiłkową

od wyroku Sądu Rejonowego P.w Poznaniu

z dnia 25 lutego 2016 roku, sygn. akt (...)

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od oskarżycielki posiłkowej I. W. na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w wysokości 50 złotych oraz wymierza jej opłatę w kwocie 60 złotych za druga instancję.

SSO Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2016r. Sąd Rejonowy P.w Poznaniu w sprawie o sygn. akt (...)uznał oskarżonego P. O. za winnego występku z art. 209 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do bieżącego wykonywania ciężącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie małoletniej córki K. W.. (k. 94-95)

Apelację od powyższego wyroku wniosła oskarżycielka posiłkowa, zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej kary, zarzucając Sądowi Rejonowemu brak zobowiązania oskarżonego do naprawienia szkody w trybie art. 72 § 2 k.k., ewentualnie zobowiązania P. O. do wykonania obowiązku alimentacyjnego ustalonego w orzeczeniu Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 24.04.2002r. sygn. akt(...)- w trybie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. (k. 121-126)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny, skrupulatnie i wnikliwie przeprowadzając postępowanie dowodowe. Ocena materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 i 7 k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczeniem życiowym oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Brak również podstaw, by kwestionować rozstrzygnięcie Sądu I instancji, w zakresie w

jakim uznał, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 k.k., a także w zakresie wymiaru kary orzeczonej wobec P. O..

Zastrzeżeń Sądu Okręgowego nie budzi zobowiązanie oskarżonego do bieżącej alimentacji córki, wydane na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k.

Odnosnie zarzutów stawianych wyrokowi Sądu I instancji przez oskarżycielkę posiłkową stwierdzić należy w pierwszej kolejności, iż obowiązku naprawienia szkody (czego domagała się skarżąca) nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym w innym postępowaniu prawomocnie już orzeczono. Zakaz ten odnosi się do każdego określonego w ustawie wypadku orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody, nie ma przy tym znaczenia, czy roszczenie zasądzone w postępowaniu cywilnym zostało skutecznie wyegzekwowane. Zakaz wynikający z klauzuli określonej w art. 415 § 5 k.p.k. odnosi się do każdego wypadku orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody, niezależnie od podstawy prawnej umożliwiającej wydanie takiego orzeczenia, a więc również do art. 72 § 2 k.k., tj. do zobowiązania do naprawienia szkody przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary. Celem klauzuli antykumulacyjnej wynikającej z art. 415 § 5 zdanie drugie k.p.k. jest niedublowanie tytułów egzekucyjnych (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 października 2015r. II AKa 205/15 i przywołane w jego uzasadnieniu orzeczenia Sądu Najwyższego).

Tym samym wniosek apelującej o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez spłatę zaległych alimentów w terminie 3 lat od uprawomocnienia się orzeczenia tytułem naprawienia szkody nie mógł zostać uwzględniony.

Co do niesłusznego niezastosowania przez Sąd Rejonowy art. 72 § 1 pkt 8 k.k. wskazać trzeba, że coraz więcej głosów w orzecznictwie opowiada się za dopuszczalnością zobowiązania osoby skazywanej wyrokiem karnym na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, do wykonania prawomocnego orzeczenia innego sądu, w tym zapadłego w postępowaniu cywilnym (vide np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10.12.2014r. IV KK 219/14). W przypadku przestępstwa niealimentacji kwestia jest jednak bardziej skomplikowana. Bezspornie w takich sprawach, podobnie, jak we wszelkich innych, w których nastąpiła szkoda, orzeczenie wydane w trybie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. nie byłoby orzeczeniem co do roszczeń majątkowych, o którym mowa w art. 107 § 2 k.p.k. (vide: przywołane wyżej postanowienie Sądu Najwyższego). Wykonanie wyroku sądu cywilnego polega jednak w niniejszej sprawie z jednej strony na bieżącym lożeniu na utrzymanie dziecka, z drugiej strony na zapłacie zaległych rat alimentacyjnych. Sąd Rejonowy, zobowiązując oskarżonego na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. do bieżącej alimentacji, zobowiązał go więc de facto do wykonania wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 24.04.2002r. sygn. akt (...). W ocenie Sądu Okręgowego orzeczenie w trybie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. jedynie co do części wyroku sądu cywilnego (w odniesieniu do zaległości alimentacyjnej) wymagałoby określenia wysokości tego zobowiązania oskarżonego. W tej sytuacji, zdaniem Sądu odwoławczego, punkt wyroku określający takie zobowiązanie stanowiłby kolejne orzeczenie o roszczeniu majątkowym określonym kwotowo i podlegającym egzekucji. Stanowiłby zatem nic innego jak obejście klauzuli antykumulacyjnej określonej w art. 415 § 5 zdanie drugie k.p.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd II instancji, nie podzielając argumentów zawartych w apelacji i jednocześnie nie dopatrując się żadnych powodów, które nakazywałyby mu z urzędu zmienić lub uchylić zaskarżony wyrok, utrzymał go w mocy.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i zasądził od oskarżycielki posiłkowej na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych, którą stanowi ryczałt za doręczenia w wysokości 20 złotych oraz opłata za informację z Krajowego Rejestru karnego (30 złotych). Na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych obciążono I. W. opłatą w kwocie 60 złotych za drugą instancję.

SSO Agata Adamczewska